

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PRÁVNÍ

MOCI dne 27. 7. 2006 a je

VYKONATELNÉ dne 29. 7. 2006

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 27. 7. 06 pl. Karová

Praha 10. července 2006

Čj. 27 015/2006-603/II. vyř.

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu podaného dne 26. 4. 2006 společností ETEL, s.r.o., IČ 25630636, se sídlem Rybná 14, Praha 1, podle § 61 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 10. 4. 2006, čj. 40 304/2005-610/VI. vyř., o návrhu společnosti ETEL, s.r.o. proti společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., IČ 64949681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, ve věci sporu o uzavření Dodatku ke Smlouvě o propojení pro službu virtuálních volacích karet mezi společnostmi ETEL, s.r.o. a T-Mobile Czech Republic a.s., podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích a po projednání zvláštní komisí Rady ustavenou podle § 61 odst. 2 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 59 odst. 2 správního řádu se rozklad zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.
- II. Náhrada nákladů řízení se žádnému z účastníků správního řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Společnost ETEL, s.r.o., IČ 25630636, se sídlem Rybná 14, Praha 1 (dále jen „navrhovatel“) doručila ČTÚ dne 27. 10. 2005 na vědomí dopis, ve kterém žádá společnost T-Mobile Czech Republic a.s., IČ 64949681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4 (dále jen „odpůrce“) o uzavření Dodatku ke Smlouvě o propojení pro službu virtuálních volacích karet

(dále jen „Dodatek“). Dne 28. 11. 2005 obdržel správní orgán podání, ve kterém navrhovatel žádal o zahájení správního řízení za účelem uzavření Dodatku.

Navrhovatel ve svém podání konstatoval, že dne 26. 7. 2005 doručil odpůrci písemný návrh Dodatku. Z důvodu dosavadního odmítnutí propojení obou sítí ze strany odpůrce navrhovatel požádal o zahájení správního řízení za účelem rozhodnutí sporu. Navrhovatel uvedl, že návrh Dodatku byl vytvořen v souladu s cenovým rozhodnutím ČTÚ č. 01/PROP/2005, kterým se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám virtuálních volacích karet. Dodatek byl dále, podle tvrzení navrhovatele, vytvořen v souladu s § 80 zákona o elektronických komunikacích a vyhlášky č. 158/2005 Sb., kterou se stanoví minimální náležitosti návrhu smlouvy o přístupu nebo o propojení veřejných komunikačních sítí.

Dnem 28. 11. 2005, tj. dnem doručení návrhu správnímu orgánu, bylo zahájeno správní řízení ve věci sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích. V oznámení o zahájení správního řízení správní orgán konstatoval, že podání neobsahuje všechny potřebné náležitosti, které musí obsahovat, konkrétně neobsahuje specifikaci sporných částí návrhu Dodatku ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a zvláště v podání chybí přesně formulovaný návrh rozhodnutí (petit) v souladu se zákonem. Správní orgán dále vyzval oba účastníky řízení, aby poskytli správnímu orgánu svá vyjádření, stanoviska a návrhy na důkazy, které považují z hlediska projednávané věci za důležité.

Správní orgán řízení následně přerušil podle § 29 odst. 1 správního řádu, a to do 19. 1. 2006, kdy obdržel dopis navrhovatele, ve kterém uvedl, že dle písemného stanoviska odpůrce ze dne 5. 8. 2005 tento „považuje cenové rozhodnutí Úřadu č. 1/PROP/2005 za nezákonné stejně jako jeho implementaci do smluvních vztahů.“ Odpůrce odmítá o uzavření Dodatku jednat a nelze proto sporné body návrhu Dodatku identifikovat. Dle názoru navrhovatele se jedná o naplnění správního deliktu podle § 118 odst. 9) písm. f) zákona o elektronických komunikacích. S ohledem na shora uvedené navrhovatel žádá, aby správní orgán rozhodl tak, že se veřejné telekomunikační sítě navrhovatele a odpůrce propojují pro službu zprostředkování přístupu ke službám virtuálních volacích karet.

Správní orgán dopisem ze dne 23. 3. 2006 vyzval navrhovatele, aby doložil, že splnil povinnost oznámení podnikání podle § 13 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel tak neučinil.

Po provedeném dokazování a posouzení výše uvedených skutečností vydal podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ dne 10. 4. 2006 rozhodnutí čj. 40 304/2005-610/VI. vyř., kterým se návrh na rozhodnutí o uzavření Dodatku zamítá. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí se konstatuje, že navrhovatel nikdy neoznámil podnikání podle § 13 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce tedy nebyl povinen jednat o předmětném propojení. Správní orgán nemůže v daném případě odpůrci uložit povinnost propojení pro službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet.

Dále správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že z odmítavých vyjádření odpůrce k návrhu Dodatku, uvedených v konečné fázi jednání obou účastníků řízení v rámci vzájemné korespondence, je zřejmé, že za sporný lze označit návrh v celém rozsahu, jak tvrdí navrhovatel, a ke specifikaci sporných částí, ve smyslu věty druhé § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, navrhovatelem tedy nemohlo dojít.

Podle § 139 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích je odpůrce, jakožto subjekt s výrazným podílem na trhu, povinen při poskytování propojení dodržet stávající povinnosti týkající se propojení sítí, a to povinnost nediskriminace. Odpůrce službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet neposkytuje, nedochází tudíž k porušení povinnosti nediskriminace podle písmene a) uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán není bez dalšího oprávněn uložit rozhodnutím povinnost propojení pro službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet, která není předmětem smlouvy, jejíž Dodatek se stal předmětem sporu.

Výrok o náhradě nákladů se odůvodňuje tím, že navrhovatel ani odpůrce nevznесли nároky na náhradu nákladů řízení.

Proti vydanému rozhodnutí podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad, napadající výrok uvedený v části I. rozhodnutí. Navrhovatel uvádí, že prodlení se splněním oznamovací povinnosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích bylo způsobeno administrativní chybou na jeho straně a byly učiněny všechny kroky pro splnění oznamovací povinnosti ještě v průběhu tohoto řízení a tedy před rozhodováním o podaném rozkladu. Navíc v době, kdy navrhovatel požadoval uzavření Dodatku, tj. 26. 7. 2005, původní telekomunikační licence navrhovatele byly platné a účinné.

Navrhovatel dále odkazuje na napadené rozhodnutí ČTÚ, kde se uvádí, že v souladu s § 139 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích „je odpůrce, jakožto subjekt

s výrazným podílem na trhu, povinen při poskytování propojení dodržet stávající povinnosti týkající se propojení sítí, a to povinnost nediskriminace. Odpůrce službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet neposkytuje, nedochází tudíž k porušení povinnosti nediskriminace podle písmene a) uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích.“

S tímto závěrem navrhovatel nesouhlasí, když uvádí, že služby virtuálních volacích karet při využití čísel řady 822 jsou výslovně upraveny jak Číslovacím plánem, tak jsou mj. také předmětem úpravy v cenové oblasti, jak dokládá cenové rozhodnutí Úřadu č. 01/PROP/2005. Služby virtuálních volacích karet jsou naprosto standardní službou elektronických komunikací.

Navrhovatel uvádí, že mobilní operátoři obecně, včetně odpůrce v tomto řízení, dlouhodobě odmítají zprovoznění výslovně upravené a standardní služby. Důvodem jejich nečinnosti je skutečnost, že virtuální volací karty jsou konkurenční službou zejména pro mobilní operátory v oblasti mezinárodních hovorů.

Navrhovatel namítá, že situaci, kdy odpůrce zcela a bez jakéhokoliv relevantního právního důvodu odmítá propojení sítí za účelem zprovoznění služby virtuálních volacích karet nelze hodnotit jinak než jako projev zjevné diskriminace. Odpůrce sleduje jediný cíl, a to znemožnění zprovoznění existující a standardní služby, která by mohla být službou konkurenční z pohledu jím poskytovaných služeb.

S odkazem na výše uvedené navrhovatel v rozkladu navrhuje, aby Rada ČTÚ napadené rozhodnutí změnila a vyhověla původnímu návrhu navrhovatele na uzavření Dodatku.

Ve vyjádření k rozkladu odpůrce uvádí, že mu byla rozhodnutím Rady ČTÚ čj. 15 849/2006-610 ze dne 26. 4. 2006 uložena povinnost: „Umožnit přístup ke specifickým síťovým prvkům a přiřazeným prostředkům pro účel služeb ukončení volání (terminace) ve veřejné mobilní telefonní síti účastníka řízení podle § 84 Zákona...“. Tato povinnost směřuje pouze k poskytování propojení pro službu ukončení volání (terminace), je tedy pro poskytování služby virtuálních volacích karet zcela irrelevantní.

Podle názoru odpůrce zákon o elektronických komunikacích povinnost uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení pro službu originačního charakteru, kterou bezesporu služba virtuálních volacích karet je, neukládá, přičemž tato povinnost nebyla pravomocným

rozhodnutím ČTÚ odpůrci uložena, proto o jejím uložení není předseda Rady ČTÚ postupem podle § 127 zákona o elektronických komunikacích oprávněn rozhodovat.

Odpůrce dále uvádí k povaze služby virtuálních volacích karet, že v případě, že příslušný operátor umožňuje svým účastníkům využívat služby elektronických komunikací nabízené vydavatelem virtuální volací karty (umožněním přístupu k této službě), poskytuje tomuto vydavateli virtuální volací karty velkoobchodní službu původu volání (originace).

Vztah mezi originujícím operátorem a vydavatelem virtuální volací karty není propojením zajišťujícím interoperabilitu veřejných telekomunikačních sítí, ale přístupovou (originační) službou, jejíž prostřednictvím mají účastníci originujícího operátora přístup ke službám poskytovaným jiným podnikatelem v elektronických komunikacích.

V případě smlouvy o velkoobchodní službě původu volání mezi originujícím operátorem a vydavatelem virtuální volací karty se potom jedná o komerční dohodu, přičemž případná regulační opatření vůči originujícímu operátorovi mohou být uplatněna pouze v případě, že se jedná o operátora, který na příslušném relevantním trhu disponuje významnou tržní silou.

Dále odpůrce uvádí, že nová právní úprava v souladu s požadavky komunitárního práva omezuje možnost uplatnění regulačního zásahu pouze na případy, kdy je tento s ohledem na výsledky analýzy relevantního trhu přiměřený a odůvodněný a směřuje k odstranění identifikované dysfunkce trhu (viz § 51 a související zákona o elektronických komunikacích). Regulace dle platné právní úpravy tedy nemá plošný charakter.

S ohledem na výše uvedené odpůrce navrhuje rozklad v celém rozsahu zamítnout.

Na základě podaného rozkladu bylo napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, Radou Českého telekomunikačního úřadu velmi podrobně přezkoumáno a znovu posouzeno. Odvolací orgán vycházel jak z podkladů poskytnutých účastníky řízení, tak z důkazů realizovaných správním orgánem I. stupně.

Vzhledem k tomu, že správní řízení v této věci nebylo pravomocně skončeno přede dnem 1. 1. 2006, kdy nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se v souladu s § 179 odst. 1 tohoto zákona řízení dokončí podle dosavadních předpisů, tj. podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Po zhodnocení veškerého spisového materiálu Rada ČTÚ konstatuje, že věc byla správním orgánem I. stupně správně posouzena a nejsou dány důvody pro změnu jeho rozhodnutí.

Podle § 79 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť je oprávněn nebo v případě, kdy je požádán jiným podnikatelem, který podle § 13 oznámil podnikání, povinen jednat o propojení za účelem poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací tak, aby bylo zajištěno poskytování a interoperabilita těchto služeb na území členských států.

Vzhledem k tomu, že v době vydání rozhodnutí navrhovatel neoznámil podnikání ve smyslu § 13 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce nebyl povinen jednat o propojení za účelem poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Správní orgán nemůže v daném případě odpůrci uložit povinnost propojení pro službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet.

Navrhovatel namítá, že nesplnění oznamovací povinnosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích bylo způsobeno administrativní chybou a tato povinnost byla splněna ještě v průběhu řízení. K této námitce se uvádí, že navrhovatel splnil oznamovací povinnost až dne 5. 5. 2006. Podle § 65 odst. 3 správního řádu při přezkoumávání rozhodnutí vychází správní orgán z právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí. Nemůže proto zrušit nebo změnit rozhodnutí, jestliže se po jeho vydání dodatečně změnily rozhodující skutkové okolnosti, z nichž původní rozhodnutí vycházelo.

K námitce navrhovatele, že odpůrce odmítá propojení sítí za účelem zprovoznění služby virtuálních volacích karet, což je projevem diskriminace, se konstatuje, že vzhledem k tomu, že odpůrce službu přístupu ke službám virtuálních volacích karet neposkytuje, k porušení povinnosti nediskriminace nedochází.

Na závěr je třeba uvést, že odpůrci nebyla na základě analýz relevantních trhů uložena povinnost poskytovat službu virtuálních volacích karet a její vynucování se tak nelze postupem podle § 127 zákona o elektronických komunikacích domáhat.

Výrok o náhradě nákladů je v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích s tím, že žádný z účastníků řízení o náhradu nákladů řízení nepožádal.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu